

MACSKAISKOLÁBAN

Mesék kisiskolásoknak

Karácsonyi György illusztrációival

Csorba Győző / MIÓTA UGRÁLNAK A VEREBEK?

Azt tudjátok, hogyan kell felelni erre a tréfás kérdésre: „Hányat lép a veréb egy esztendőben?” Igazatok van, így: „Egyet se, mert ugrál.” De azt bizonyára kevesen tudjátok, mióta ugrál a veréb. Mert egyszer régen az is úgy lépegetett, mint a többi madár: bal, jobb, bal, jobb...

Hát most elmesélem, hallgassátok meg! Nekem egy nagyon öreg veréb mesélte, az a dédapjától hallotta, nyugodtan elhihetitek.

Úgy volt, hogy egyszer télen sok-sok hó esett. Esett éjjel, esett nappal, s már mindent a világon vastag fehér bunda takart. Nehéz napok jártak a kismadarakra, alig találtak ennivalót. Akkor is akadt ugyan néhány kisgyerek, aki magot szórt az etetőbe, szalonnát lógatott ki az ablakon, de a jó kisgyerek kevés volt, az éhes madár meg sok. Nem is jutott mindegyik madárnak. Hogyan osszák el tehát, ami van: összegyűltek tehát, hogy megtanácskozzák. Ott voltak a cinkék, a feketerigók, a harkályok, a vadgalambok, meg – hogy el ne felejtsem – a verebek is. Egy öreg diófán tanácskoztak. Akkor a csivitelést csaptak, hogy a környék összes macskáit, kutyáit körbeülték a fát.

– Cin-cin, én azt tanácsolom, hogy menjünk el a sashoz, a madarak királyához, s döntse el ő – szájjalt egy kis cinke.

Na, lett erre csönd, nem mert feleselni senki, akkora tekintélye volt a királynak. Mindjárt ki is jelöltek egy fekete rigót és egy verebet. Öreg volt mind a kettő, sokat tapasztalt, tudta azt is, hol székel a hatalmas sasmadár. A küldöttség elindult, a többiek meg közben pletykálgattak, csiviteltek.

Nem sok idő telt el, már jött is vissza az öreg veréb egyedül. Persze mindjárt körülfogták, kérdezték, hogyan döntött a nagy hatalmú király.

– Semmit se kérdezzetek – szólalt meg az öreg veréb, és egész testében reszketett. Aztán elmondta, hogy a féltelmes uralkodó nem tanácsot adott, hanem egyszerűen fölfalta a fekete rigót tollastulbőröstül. Ő maga is alig tudott megmenekülni.

Nagy csend támadt erre. Néhányan már el is röpültek ijedtükben. A kutyák és macskák a fa alatt nem tudták mire vélni a hirtelen változást. De kisvártatva megszólalt az öreg veréb:

– Én csak azt ajánlom, ne menjünk mi senkihez tanácsért, van elég eszünk nekünk is, állapodjunk meg magunk között!

Tetszett mindenkinek a komoly beszéd, csak azt nem tudták, hogy miben állapodjanak meg.

– Fussunk versenyt, vijo-vijo! – rikkantott egy ifjú rigó.

Ez is tetszett, hamarosan meg is egyeztek. Az udvar végében találtak egy helyet, ahol a gazda elsöpörte a havat. Kijelöltek minden madárból egyet; amelyik győz, annak a népe kapja a legtöbb eleséget. A második népe kevesebbet, a harmadiké még kevesebbet, az utolsó meg már alig valamit.

A verebek közül egy fiatal, nagy fejű veréb állt ki. Hetyke volt és legénykedő, dőlyfösen csiripelt most is.

– Csiri-csiri, nyugalom, én győzők, megmutatom!

Aztán sorba álltak. Megkérték a kakast, aki éppen arra járt, hogy ő legyen a bíró. A kakas vállalta, hiszen bíraskodott ő már sokszor a tyúkok között is. Felröppent a szemétdomb tetejére, aztán elkukorékolt magát.

Megkezdődött a verseny. A szárnyát senki sem használhatta, mert az nem lett volna igazságos. A feketerigó került az élre, a hetyke veréb meg utoljára maradt. De akkor hirtelen az jutott eszébe – mert nagyon okosnak tartotta magát –, hogy ha az egyik lábával lép, az egy lépés, ha utána a másikkal, az még egy lépés, összesen tehát két lépés. Mi lenne, ha mind a két lábával egyszerre lépne? Akkor egy lépése kettőt tenne. Megpróbálta. Sikerült is. De a nézők úgy elcsodálóztak rajta, hogy egy kis cinke fölkiáltott:

– Cini-cini, ni, a veréb! Odanézzetek, a veréb!

Csodálkozásában a kakas is kukorékolt egyet, mire a versenyzők összezavarodtak, a hetyke veréb meg nyugodtan beugrált a célba.

Veszekedhettek, civakodhattak, azt mindenki látta, hogy ő lett az első. Örültek a verebek, hiszen nekik jut ezután a legtöbb falat. A többi madár meg elszomorodott, de hiába: így volt, megvolt.

A verebek a győzelem örömeire ismét felrepültek a diófára, és elhatározták, hogy ezután egyik veréb se lépegessen, hanem ugráljon, mert akkor egy lépéssel kettőt lép. Aki nem hiszi, próbálja utánuk csinálni!

Tartalomjegyzék

Benedek Elek / A SZÜRKE 3

Csorba Győző / MIÓTA UGRÁLNAK A VEREBEK? 8

Benedek Elek / A KUTYA, A MACSKA MEG AZ EGÉR 14

Sebők Zsigmond / MACSKAISKOLÁBAN 17

Tarbay Ede / A KISOROSZLÁN TÖRTÉNETE 21

Gárdonyi Géza / A NYUSZI KALANDJA 25

Gárdonyi Géza / A PAPAGÁJ 29

TÓTH KÖNYVKERESKEDÉS ÉS KIADÓ KFT.
Felelős vezető: TÓTH CSABA

Nyomdai előkészítés és fedélterv: JUHÁSZ VALÉRIA / T.K.K.

Képfeldolgozás: TEICHMANN FARKAS / T.K.K.

Illusztráció: KARÁCSONYI GYÖRGY

ISBN 963 596 081 6

TÓTH KÖNYVKERESKEDÉS ÉS KIADÓ KFT.
4034 Debrecen, Huszár Gál u. 31-33.
Telefon: (06 52) 450-861, (06 52) 450-862, (06 30) 9358-569
E-mail: tkk@tkk.hu • www.tkk.hu
Rendelésfelvétel: 4013 Debrecen, Pf. 10
Telefon: (06 52) 471-179, (06 52) 472-067, Fax: (06 52) 472-066
E-mail: nagyker@tkk.hu

Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Rt.
Felelős vezető: GYÖRGY GÉZA vezérigazgató

Benedek Elek / A SZÜRKE

Hol volt, hol nem volt, hetedhét országon is túl, az Óperenciás tengeren innét, volt egyszer egy szegény ember. Ennek a szegény embernek semmi egyebe nem volt a világon, csak egy szürke lova. Azzal mindennap eljárt a szárazmalomba őrölni, úgy éldegélt egyik napról a másra. Hát egy esztendőig, kettőig ment, ahogy ment a dollog, hanem egyszer a szürke megunta, hogy mindig csak egyedül járjon, mondta a gazdájának:

– Gazduram, szerezzen nekem társat, mert ha nem, kifogy belőlem!

